

16. Az úrvacsora

Az Úrvacsora Jézus testének és vérének jelképeiben való részvétel, mely kifejezi Urunkba és Megváltásunkba vetett hitünket. Az Úrvacsora tapasztalatában Krisztus jelen van, hogy találkozzon néppel és erősítse őket. Amikor részt veszünk benne, a Szentlélekkel hirdetjük az Őr halálát, amíg visszajelöl. Az Úrvacsorára való felkészülés magába foglalja az önvizsgálatot, bűnbánatot és megbánást. A Mester elrendelte a lábmosás szolgálatát, hogy rámutasson a megölt megtisztulásra: fejezzék ki kérésüket egymás szolgálatára keresztényi alázatossággal és szeretetben egyesüljenek szíveinket! Minden hívő keresztény részvevő lehet Úrvacsorában. (1Kor 10:16-17; 11:23-30; Mt 26:17-30; Jel 3:20; Jn 6:48-63; Jn 13:1-17)

Poros lábbal érkeztek a felhívásra a hásvoti bárány elfogyasztására. Valaki hozott egy kanca vizet, mosdást a Szentlélekkel a szokásos lábmosáshoz, de senki sem akarta elvégezni a szolgáló munkáját.

Jézus tudta, hogy kárhoztatja a halálra, és szomorúan szavalt: "Észrevéve, hogy a hásvoti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék; mert mondom nektek, hogy a Szentlélek nem eszem abból, hanem beteljesedik az Isten országában" (Lk 22:15-16).

A tanítványok egymásra való felhívásukat Jézus szavával tudta, hogy még mindig azon vitatkoznak, ki lesz a nagyobb Isten országában (Lk 22:24; Mt 18:1; 20:21). A tisztségért való mesterkedésük, a bűnösök és a Szentlélek által gátlott tanítványokat abban, hogy megalázkodjanak, és a szolga szerepét vállalva, megmossák egymás lábait. Megtanulják-e valamikor, hogy Isten országában az igazi nagyság az alázatosságban és a szerető szolgálatban fejeződik ki?

"Észvacsora kárhoztatásban" (Jn 13:2,4)[1] Jézus csendesen felállt, vette a szolgáló Szentlélekkel a vizet, és kezdte mosni a tanítványok lábait. A Mester, mint szolgáló! A tanítványok megértették, hogy nem mondott dorgást, és elszögyellt magukat. Amikor Jézus befejezte a lábmosást, visszatért a helyére, és így szólt: "Észvacsora, ha én, az Őr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam nektek, hogy amikor én cselekedtem veletek, ti is akkor cselekedjétek. Bizony, bizony, mondom nektek, a szolgáló nem nagyobb az ő Uránál; sem a Szentlélek nem nagyobb annál, aki azt mondta. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket" (Jn 13:14-17).

Jézus ezután a péntek délutánján a hásvoti helyett bevezette az Ő nagy áldozatára emlékeztető szertartást, az Úrvacsorát.

Vette a kovásztalan kenyeret, és azokat a kenyereket adván, megtért, és adta a tanítványoknak" ezekkel a szavakkal: "Évgyegek, egyetek! Ez az én testem, amely tiértetek megtért; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." Majd vette a háladás pohárát, és azokat adván, azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az én szőlővetőnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatáért." "Évgyegek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e pohárát, az őrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend" (Iásd Mt 26:26-28; 1Kor 11:24-26; 10:16).

A Iámbos és az érvacsora alkotja ezt a szertartást. Krisztus rendelte el e szertartás mindkét részét, elősegítve azt, hogy szoros lelki közösségekbe jussunk vele.

Á

A Iámbos szertartása

A megkötött szokás az volt, hogy a péskabírányi énnepnek megtartásához a kovásztalan kenyér heteknek első napja előtt a zsidó családok eltávolítottak minden kovászt - bűnt - az otthonukból (2Máz 12:15, 19-20). Ennek megfelelően a hávőknek meg kell vallaniuk és bűnniük minden bűnt, beleértve a bűszkeséget, versengést, féltékenységet, neheztelést, árnzást; Ágy vállalhat a lelkületük alkalmassá arra, hogy ilyen módon közösségekbe jussanak Krisztussal.

Ezért hozta létre Krisztus a Iámbos szertartását. Nemcsak példát mutatott, de ki is jelentette, hogy ő is ugyanezt cselekedjék, és áldását ágáerte nekik. "Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket." (Jn 13:17) Ez a szertartás, amely megelőzi az érvacsorát, betölti azt a célt, hogy "éprábjlja meg azért az ember magát", és hogy senki ne vegyen "émtatlanul" részt ebben a vacsorában (1Kor 11:27-29).

A szertartás jelentése Ez a szertartás feltár valamit Krisztus káldetéséből és a résztvevők lelkületéből is.

1. A Krisztus megalázkodásáról való megemlékezés.
A Iámbos szertartása emlékeztet a Krisztus testének szolgálatára. Általi megalázkodásáról. [2] Bár az Atyánál mennyi dicsőségben volt része, "Évnmagát megáres-té, szolgálai formát vővön föl, emberekhez hasonlóvá ívön" (Fil 2:7).

Isten Fia számára megalázás

volt, hogy bármilyen szeretetet adott, mégis csupán visszautasítást kapott azoktól, akiknek megmentése érdekében jött. Sőt még elhatározta, hogy ahol csak teheti, minden alkalommal megszögyeníti Krisztust a földi életében. Milyen megalázás volt az értetlen számára, hogy bűntől mentesülést keresztre feszítették!

Krisztus életében az értetlen

szolgálat életében volt. Nem azért jött, hogy szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon" (Mt 20:28). A bűnös cselekményével megmutatta, hogy az emberek megmentése érdekében minden szolgálatot elvégz, bármilyen alantas legyen is az. Szolgálat és alárendeltség hatott a követő lelkére.

Ennek az előkészítő

szertartásnak az elrendelésével Krisztus a mások szolgálatára indult gyengédséget és szeretetet akarta felbreszteni a hátrókban. E szertartás jelentőséggel elgondolkodtat arra, hogy mással alárendeltan és egyaránt szolgáljon. Ha a bűnösben Krisztus példáját követjük, az Ő szellemében járunk el. "Szeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13)

Jóllehet ez a szolgálat

alárendeltséget, de egyáltalán nem lealacsonyítás. Ki ne szeretné kiváltani, ha meghajolhatna Krisztus előtt, és megmoshatná azokat a lábait, amelyeket keresztre szegeztek! Jézus ezt mondta: "Amennyiben megcselekedtetek eggyel emez Őn legkisebb atyámfiai kezelem cselekedtetek meg" (Mt 25:40).

2. A magasabb rendű megtisztulás

jelképe. A

bűnös bármilyen tisztább volt a bűn megtisztulásánál. Magasabb rendű megtisztulás - a szűz megtisztulását jelképezte. Amikor Péter azt mondta Jézusnak, hogy egészen mossa meg, Jézus ezt mondta: "Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta" (Jn 13:10).

Aki megfürdött, az tiszta.

De a nyitott saruba bűntől tisztított láb csakhamar poros lesz, és újra meg kell mosni. Így volt ez a tanítványoknál is. A keresztség lemosta bűntől, de sőt még megkésztette őket, és szűzben bűntől mentesítést, fátákosítást és gonoszúságot tápláltak. Nem voltak felkészülve arra, hogy Urukkal bensőséges kapcsolatba lépjenek; sem arra, hogy elfogadják az újszövetséget, amelyet Jézus meg akart kötni velük. Krisztus a bűnösséggel akarta felkészíteni őket az úrvacsorában való részvételre. Az írásban Jézus kivételével Krisztus megtisztította szűz-velket az értetlen és bűntől, és ők szeretetben egyesültek egymással. Jézus értetlen tette megalázta őket, és ők tanítványok voltak.

A tanítványokhoz

hasonlóan, amikor befogadtuk Krisztust, és megkeresztelkedtünk, az Őre által megtisztultunk, de keresztség után sokat követeltünk el. Lábunk

poros lesz. Krisztushoz kell fordulnunk, hogy megtisztítsa kegyelme mossa le a szennyet. De nem kell újra megkeresztelkednünk, mert az ézaki megfáradt, nincs másra szaksége, csak a Ijebait megmosni" (Jn 13:10).[3] A Ijebmosás szertartása emlékeztet arra, hogy rendszeresen meg kell tisztulnunk, és hogy teljesen Krisztus vartól faggunk. Maga a Ijebmosás nem tisztáthat meg a bűntől. Csak Krisztus tisztáthat meg bennünket.

3. Kézáztatás a megbocsátásban.

Az évacsorán részt vevők kezelt a megbocsátásra való kérés jelzi, hogy eredményes volt az e szolgálat által jelképezett megtisztítás. Isten csak akkor bocsát meg nekünk, ha mi is megbocsátunk másoknak. Ézha megbocsátások az embereknek az ő vátkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vátkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vátkeiteket." (Mt 6:14-15)

Jézus azt mondta: ÉzNektek is meg kell mosnotok egymás Ijebait" (Jn 13:14). Egyrészt késséggel kell megmosnunk mások Ijebait, másrészt késséggel kell engednünk, hogy más megmossa a mi Ijebunkat. Az utbbival elismerjük, hogy szakségünk van lelki segítségére.

E szolgálat befejeztével hitünk arról biztosít minket, hogy tiszták vagyunk, mert bűnünkkel megmosdtunk. Ki által? Krisztus által. De hittestvéreink azok, akik Krisztus szolgálatának jelképeivel szolgálnak nekünk. E szolgálat tesz bennünket megbocsátás kézzáztatás.[4]

4. Kézáztatás

Krisztussal és hittestvéreinkkel. A Ijebmosás szertartása szemlélteti, hogy Krisztus ézmindvégig" szereti kávetőt (Jn 13:1). Amikor Péter tiltakozott Ijebának megmosása ellen, Krisztus így szált: ÉzHa meg nem moslak tged, semmi kézzáztat sincs onhozzám" (8. vers). Ha nincs megtisztítás, Jézussal való kézzáztat sincs. Azok, akik kézzáztatásban akarnak maradni Krisztussal, részt vesznek e szertartásban.

Ugyanezen az estén Jézus ezt mondta: ÉzÁj parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressetek" (34. vers). Világos e szertartás zenete. ÉzSzeretettel szolgáljatok egymásnak!" (Gal 5:13) E szeretettel a szá-vánkben itengedjük a magasabb helyet felebarátainknak, tbbre ortákelve másokat, mint nmagunkat (Fil 2:3). Ez arra kételez, hogy szeressük azokat is, akik mások, mint mi. Nem lehet bennünk sem felsőbbrendűség, sem szrehajlás orzáse. oletmádkunk tkrázi hittestvéreink iránti szeretetünket. Amikor előttük meghajolva megmossuk Ijebukat, előre rálálunk annak, hogy majd velük lehetünk az rárkkávaláson. Aki ezzel a szertartással káveti Krisztus páldáját, az megtapasztalja, mit jelent úgy szeretni, ahogy Krisztus szeretett. Az ilyen szeretet eredményes bizonyígtvés lehet.

Egy buddhista szerzetes

egyszer arra kéri egy misszionáriust, javasoljon olyan jelenetet, amely bemutatja a kereszténységet. Ugyanis néhány művész azt a feladatot kapta, hogy a kolostor egyik termét a világ főbb vallásait ábrázoló freskókkal és domborművekkel díszítse. Rávid gondolkodás után a misszionárius olvasni kezdte János evangéliumának 13. fejezetét. "Ez a szerzetes semmit sem szílt, miközben olvastam - időzte fel a hittörténet -, de valami kérelmes, áhátatos csendet és erőt éreztem, ahogy az Ige bemutatta a tanítványok lábait mosás Jézust." Nyilvánosan tenni bármít, ami a lábbal kapcsolatos, a buddhisták szerint szörte az illemszabályokat.

Amikor befejeztem az

olvasást, pillanatnyi csend támadt. A szerzetes hitetlenkedve nézett rám, és így szólt: "Azt akarja mondani, hogy az Ön vallásának alap-tája megmosta tanítványai lábait?"

"Igen" - válaszoltam. Az

általában higgadt, borotvált szemű idős férfi fején ember hold formájú arca fényesen csillogott a dőbenettől és csodálkozástól. Megrémlett ő is, én is. Több száz nagyokat nyeltem. Mindkettőnket magával ragadott a drámai jelenet. Ahogy néztem őt, hitetlenkedő tekintete tiszteletteljes áhátattal változott. Jézus, a kereszténység alap-tája megérintette, megmosta a halászok piszkos lábait! Néhány pillanat múlva a szerzetes örökre lett örökös, és felállt. "Érttem már a kereszténység lényegét." [5]

Á

Az érvacsora szertartása

A protestánsok ezt a szertartást

általában "érvacsora"-nak nevezik (1Kor 11:20). Egyéb neve: "az asztala" (1Kor 10:21), "a kenyér megszegése" (ApCsel 20:7), "a kenyérnek megtérése" (ApCsel 2:42)[6], valamint - e szolgálatnak a hálaadás és a hálaadás kapcsolatos vonatkozása miatt - eucharisztia (Mt 26:26-27; 1Kor 10:16; 11:24).

Az érvacsorának rítuális

alkalomnak kell lennie, nem pedig a szomorúság idejének. Az érvacsorát megelőző lábmosás lehetőséget nyújt az önvizsgálatra, bűnvallásra, megbákolás és megbocsátásra. A hávök ezután azzal a biztos tudattal íphetnek kérelmes kérelmesbe Urukkal, hogy Jézus vőre által megtisztultak. Rítuális jírulnak asztalához; nem a keresztényekben, hanem megmentő fényben állnak, készen arra, hogy Krisztus megváltás győzelmét ánnepeljék.

Az érvacsora

jelentősége.

Az érvacsora felváltja az éves rítuális időkhésvét ánnepét. Amikor Krisztus, az

igazi pászkabárányi felidőzta a letet, a hásváti bárányi jelképe valásáiggá; vajt. Maga Krisztus rendelte el halála előtt a pászkabárányi ánnépe helyébe az órvacsorát, az ójszövetség káttelékében élő lelki Izrael nagy ánnépet. Tehát az órvacsora jelképeinek gyűkerei a pászkabárányi ánnéphez nyónak vissza.

1. A bűntől való szabadulás

emlékánnépe.

Ahogy a pászkabárányi ánnépe emlékeztette Izraelt az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulásra, az órvacsora a lelki Egyiptomból, a bűn rabszolgaságából való szabadulásra emlékeztet.

A személdákkáira az

ajtáffára hintett vör - a pászkabárányi vör - megávt a ház lakait a haláltól, a bárányi hásból kászott tálplálók pedig erőt adott nekik az Egyiptomból való meneküléshez (2Máz 12:3-8). Ugyan-gy, Krisztus áldozata szabadulást hoz a halálból; a hávők szabadulást nyernek a Krisztus testében és vörében való részesedés által (Jn 6:54). Az órvacsora azt hirdeti, hogy Krisztus kereszthalála szabadulást, megbocsátást, ártóká letet szerzett a számunkra.

Jézus ezt mondta: "Ezt

cselekedjétek az én emlékezetemre" (1Kor 11:24). Ez a szertartás Krisztus engesztelő áldozatának helyettesítő voltára helyezi a hangsúlyt. "Ez az én testem - mondta Jézus -, mely tiértetek megtértek" (1Kor 11:24; v. Ása 53:4-12). A kereszten az ártatlan helyettesítette a bűnt, az igaz a gonoszt. Ez a nagylekű cselekedet teljesítette a tárvány káttelémnyét: a halálból ántetést; megbocsátást, bókességet és ádvbizonyosságot adva a bűnbánás bűntnek. A kereszten elvette kárrhozatásunkat, nekünk nyújtva Krisztus igazságának palástját és a bűn feletti győzelemhez szükséges erőt.

a) A kenyér és a

szőlő. Jézus

sok hasonlatot használt, hogy általuk kátteléböző igazságot tan-tson ánnmagjára. Ezt mondta: "Én vagyok a juhoknak ajtaja" (Jn 10:7), "Én vagyok az árt" (Jn 14:6), "Én vagyok az igazi szőlőtő" (Jn 15:1), és "Én vagyok az ártnek... kenyere" (Jn 6:35). Egyik kifejezést sem ártethetjük szás szerint, mert Jézus nincs jelen minden ártban, ártban vagy borban. Ezek a kifejezések mályebb igazságot jelképeznek.

Az áttezer ember csodálatos

táplálásakor Jézus kinyilatkoztatta testének és vörének mályebb jelentőségét. Mint igazi kenyér, ezt mondta: "Nem mászes adta árték a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd árték az igazi mennyei kenyeret."

Mert az az Istennek

kenyere, amely a Mennyből száll alá, és ártet árd a világnak. Mondának az árt nók: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret! Jézus pedig monda nók: Én vagyok az ártnek ama kenyere; aki hozzám jó, semmiképpen meg nem árték, és

aki hisz bennem, meg nem szomjúg hozzá soha" (Jn 6:32-35). Jézus felkérte a testvéreket, hogy kielégítsék az ő szomjúgásukat, legnagyobb szükségleteinket és vágyainkat (Jn 6:50-54).

A Jézus által elfogyasztott hűsvéti kenyér kovásztalan volt, a szőlő termése pedig erjedetlen.[7] A kovászt (élesztőt) - amely erjedéssel megkeleszti a kenyeret - a bűn jelképeknek tartották (1Kor 5:7-8), és ezért a kovász alkalmatlan volt ézsa hibátlan és szeplőtlen bárány" ábrázolására (1Pt 1:19).[8] Csak kovásztalan vagy ézserjedetlen" kenyér jelképezhette Krisztus bűntelen testét. Hasonlóképpen, csak a szőlő romlatlan gyümölcse - az erjedetlen bor - jelképezheti az ádvíz-tő megtisztást vöröknek tüköletességét.[9]

b) Evés és ivás. ÉzHa nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vörét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én vörömet, ártalmatlan és élet van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon." (Jn 6:53-54)

ÉzAki eszi az én testemet, és issza az én vörömet" - jelképes kifejezés; az Isten Igájának elvei szerinti átalakulást jelképezi. A hűvő az Ige által ártalmatlan és ézsséggé a Mennyei, és nyer erőt ahhoz, hogy lelki életet ártjen. Krisztus ezt mondja: ÉzA beszédek, amelyeket én szólok nátek, lálek és élet" (Jn 6:63). ÉzNemcsak kenyérral árt az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.." (Mt 4:4)

A hűvők Krisztusból, az élet kenyérből táplálkoznak, amikor az élet Igáját - a Bibliát - olvassák vagy hallgatják. Ebből az Igából ártad Krisztus ártető ereje. Az érvacsora által is részesülünk Krisztusból, Igáját a Szentlélek beárt-ti az életünkbe. Ezért minden érvacsorát az Ige ártdik általa készíti.

Mivel Krisztus engesztelő ártodatnak ártlásait hit által magunkáért tesszük, ezért az érvacsora sokkal ártbb, mint egyszerű emléknép. Az érvacsorában valás részesülünk azt jelenti, hogy Krisztus fenntartás hatalma árt erővel és ártáttal árt el bennünket. Rártviden: ez a jelkép azt mutatja, hogy ézlelki életünk ugyanágy Krisztustól árt fág, ahogy fizikai életünk az árteltől és itáltól.[10]

Az érvacsora alatt ézmeártjuk" a poharat (1Kor 10:16). Ez azt jelenti, hogy miként Krisztus ézhártkat" adott a pohárért (Mt 26:27), mi hártjt mondunk Jézus vörét.

2. Testvélet

készítette az Árvacsorát. A kenyézzel és szőlőlével teljében a szertartásban való részvétel a Krisztushoz való közeledést jelképezi. A kenyér az egyház egységéhez való szolidaritást, bizalmat és a Krisztus által megajándékolt életet jelképezi. Péter ezt mondta: "Ez az élet kenyere, amelyet megajándékoztunk, nem a Krisztus által megajándékolt élettel való részvétel. A kenyér, amelyet megajándékoztunk, nem a Krisztus által megajándékolt élettel való részvétel. Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az élet kenyereiből részesedünk" (1Kor 10:16-17).

Ez utal arra a tényre, hogy a sok darabos kenyér az Árvacsorát megajándékozták; ahogyan minden darab ugyanabból a kenyérből való, így az Árvacsorában részesülő minden hívő egyesül Krisztusban, akinek megtett testét jelképezi a megtett kenyér. A keresztények azzal, hogy készítsenek szertartást, éppen a szertartásban, nyilvánosan tanúsítják, hogy egységben vannak, és ahhoz a nagy családdal tartoznak, amelynek feje Krisztus. [11]

Minden részvétel tagok részvételét kell venni ebben a szertartásban, mert Krisztus a Szentlélek által áttalálkozni akar velünk, és megerősíti jelenlétével. Még ha máltatlan szavak és kezek osztják is szertartást a szertartást, Krisztus akkor is ott van, hogy szolgáljon gyermekeink.

Isten gazdagon megajándékozza mindazokat, akik a Krisztusba vetett hittel járulnak az Árvacsorához. Mindazok, akik mellőzik a mennyei kiváltságnak eme alkalmait, nagy veszteséget szenvednek. Joggal mondhatjuk el róluk: "Nem vagytok mindnyájan tiszták." [12]

Az Árvacsoránál tapasztaljuk meg a legerősebben és legmélyebben a Krisztus által megajándékolt életet. Itt készítenek talajon találkozzunk; leomlanak a bennünket egymástól elválasztó korlátok. Itt felismerjük, hogy még a társadalomban sok minden elválaszt bennünket, Krisztusban megvan minden, ami szükséges az egyesülésünkhez. Jézus a poharat kínálva tanúvallásainak, rájuk bízta az új szertartást. Így szól: "Ez a kenyér az én testem, amelyet megajándékoztam, mert ez az én testem, az új szertartást megajándékoztam, amely sokakért kiontatja bűnök bocsátására" (Mt 26:27-28; v. Lk 22:20). Ahogy a régi szertartást megajándékoztam megerősítette az ajándékokat (2Mk 24:8), az új szertartást Krisztus a pecsételte meg. E szertartás alkalmával a hívők megajándékoztak Urukra tett hűségfogadalmukat, és elismerve, hogy részesei annak a csodálatos egyezésnek, amely által Jézusban Isten készítenek a emberiséggel. E szertartást részeseiként van mit felajánlaniuk. Tehát az Árvacsora egyrészt megajándékoztunk, másrészt hűségünk a kegyelem által megajándékoztunk szertartásunk megpecsételését. A kapott ajándékok arányban állnak a részvevők hitével.

3. A második adventi ajándék. "Mert valamennyiszer eszitek e kenyert, és isszátok e pohárt, az Árvacsorának hirdessétek, amíg eljövend." (1Kor 11:26) Az Árvacsora átfogja a Golgota és a második adventi időszakot. Átvonja a keresztet a Mennel. Egybekapcsolja a "megajándékoztunk" és a "megajándékoztunk", ami az Árvacsorában a világnak a részvételét jelképezi. Átvonja a Megajándékoztunk Árvacsorát és a második adventi időszakot, a felkínált résztvevőket és a megajándékoztunk résztvevőket. Azt hirdeti, hogy Krisztus addig is jelen van a

Látlek által, amíg eljárnak Iáthatán.

Krisztus példáját

mondott, amikor azt mondta, hogy "mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkéknek ebből a terméséből mind ama napig, amikor én iszom azt veletek az én Atyámnak országában" (Mt 26:29). Hitelünket arra a jóvőbeli vacsorára irányítja, amelyet Megváltással fogunk ünnepelni az ő országában. Ez a nagy ünnep "Bárány menyegzőjének vacsorája" (Jel 19:9).

Az erre az eseményre való

felkészüléssel kapcsolatban Krisztus így oktat: "Legyen a ti derekatok felülvizsgálva, és szívetek meggyőzve; ti meg hasonlítsátok az olyan emberekhez, akik az ő urukat várják, mikor jön meg a menyegző, hogy mihelyt megjön, és zúgjon, azonnal megnyissák neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az őr, amikor hazamegy, vigyázva talál; bizony, mondom nektek, hogy felülvizsgálva magukat, leülteti azokat, és eljőve, szolgálják" (Lk 12:35-37).

Krisztus és követői az

ünnepi asztal körül ülnek, és ő fogja az vacsorát kiosztani, ahogy annak idején Jeruzsálemben. Oly sokáig várta erre az alkalomra, és most minden készen van. Felkel és várja, és megkezd a szolgálatot. Csodálatos tette el mindenkit. Teljesen örömtelien örvendezik magukat arra a megtiszteltetésre, hogy Krisztus szolgáljon nekik. Tiltakoznak, ezt mondván: "Hadd szolgáljunk mi!" De Krisztus leülteti őket, és csendesen tovább szolgál.

"Krisztus a földön valóban

soha nem volt nagyobb, mint az vacsora emlékeztető eseményén, amikor megaláztatva magát, betette a szolga szerepét. Krisztus a mennyben akkor lesz a legnagyobb, amikor szentjeinek szolgál. [13] Ez a várakozásunk tetőpontja. Az vacsora erre az elképzelt dicsőségre irányítja tekintetünket; amikor Krisztussal személynél az országban leszünk a királyok országában.

Az vacsorában való

részesvétel feltételei. Két fontos szertartás szolgálja a keresztény hitéletét: a keresztség és az vacsora. Az előbbi az egyház vezető kapu, az utóbbi a tagok javát szolgálja. [14] Jézus csak hitvallók követőinek osztott vacsorát. Ezért az vacsorát a hívő keresztények számára rendelte el. Gyermekek nem szoktak részt venni ebben a szertartásban, hacsak nincsenek megkeresztelve. [15]

A Biblia arra tanítja a

hívőket, hogy az Urat megillető tisztelettel vágezzék ezt a szertartást, mert "éhséggel és szomjúsággal eszi e kenyeret, vagy issza az ő pohárát, és megkezd az ő teste és vére ellen" (1Kor 11:27). A "éhséggel és szomjúsággal" jelentheti "vagy a nem odavál viselkedést (lásd a 21. verset), vagy a Krisztus engesztelő áldozatában való cselekvő hit hiányát". [16]

Az ilyen magatartás

tiszteletlenség az Ásszal szemben, Ács a Megváltás megtagadásának tekinthető; azok bűnben valók osztozásoknak, akik őt keresztre feszítették.

Isten nemetszést vonja

magára az, aki mártatlanul vesz részt az Órvacsorában. "Aki mártatlanul eszik Ács iszik, Átáletet eszik Ács iszik magának", mert "nem becsüli meg az Ásznak testét" (1Kor 11:29); nem tesz kárt az Ácsnak a mindennapi Átel Ács a Krisztus engesztelő halálát jelképező szent jegyek károsítását. "Ne tartsák a hávók ezt a szertartást pusztán egy társasági esemény emlékének. Ezt is jelentheti, de sokkal inkább ennél; emlékeztet arra, hogy mibe került a bűn Istennek, Ács hogy mivel tartozik az ember a Megváltásnak. Ennek a szertartásnak Ácsben kell tartania a hávókban azt a tudatot, hogy károsítást okoznak nyilvánosan bizonyosságot tenni az Isten Fiának engesztelő halálába vetett hitéről." [17]

Ezekhez az intésekhez

kapcsolva, Pál azt tanácsolja a hávóknak, hogy "szóval meg... magát", mielőtt részt venne az Órvacsorában (1Kor 11:28). Imádkozva vizsgálja meg keresztényi Átelét, vallja meg bűntetteit, Ács Állás-tsa helyre megromlott kapcsolatait.

Az adventista Áttörők

társasági tanácsa, milyen Áldást tud nyújtani az ilyen Átvizsgálást. "Amikor még kevesen voltunk, e szertartások gyakorlását nagyon hasznos alkalmakként tettük. Az Órvacsora előtti pöteken minden gyülekezeti tag igyekezett elkövetni mindazt, ami elválaszthatta testvéreitől Ács Istentől. Gondosan megvizsgáltuk a szavakat; buzgón imádkoztunk azért, hogy Isten mutasson ráj rejtett bűneinkre; megvallottuk, ha becsaptunk valakit, bevallottuk meg gondolatlan szavainkat, dődelgetett bűnünket. Az Ás káros volt hozzánk, Ács mi nagy erőt Ács bitorást nyertünk." [18]

Ez az Átvizsgálást

személyes feladat. Más nem veheti el helyettünk, mert ki tud olvasni a szavakban, vagy ki tudja megkérni az Ácsnak a konkolyt a bűnös Ács? Krisztus, a mi példaképünk, nem zár ki senkit sem az Órvacsorából. Bár a nyilvános bűn kizár a részvételből (1Kor 5:11), Jézus egykor evett Jézussal, aki látszólag Krisztus hitvallás károsítója, de szavakban tolvaj Ács Állás volt.

Mi teszi tehát a hávót

alkalmassá az Órvacsorában való részvételre? A szavak állapota, a Krisztusnak való teljes odaszentelés Ács az Áldozatába vetett hit, nem pedig valamelyik egyházzhoz való tartozás. Károsítást okozó bűnmilyen egyházzhoz tartozó hávó keresztény részt vehet az Órvacsorában. Mindenkit hávunk, hogy vegyen részt gyakran az Ácsszertartásokban ebben a nagy Ácsben, Ács részvétel Állal tegyen bizonyosságot arról, hogy elfogadta Krisztust személyes Megváltásának. [19]

Â

LÃ¡bjegyzet

1.

Â

LÃ¡sd Robert Odom, "The First Celebration of the Ordinance of the Lord's House", Ministry, 1953. januÃ¡r; 20. oldal; White: JÃ©zus Ã©lete, 548-552. oldal

2.

Â

I. m., 555-556. oldal

3.

Â

A keresztség és az Örvacsora Ájszefüg egymással. A keresztség megelőzi a gyülekezeti tagságot, a László pedig azoknak szól, akik már gyülekezeti tagok. E szertartás alatt gondolkozunk el keresztségi fogadalmunkról.

4.

Â

László C. Mervyn Maxwell, "A Fellowship of Forgiveness",
Review and Herald, 1961. június 29., 6-7. oldal

5.

Â

Jon Dybdahl, Missions; A Two-Way Street (Boise, ID;
Pacific Press, 1986), 28. oldal

6.

Á

Já lehet az ApCsel 20:7 szavait Általában az Árvacsorával hozzuk Ásszefűggésbe, de nemcsak erre a szertartásra vonatkoznak. Lk 24:35-ben kÁzÁnsÁges, mindennapi Átkezőst jelent.

7.

Á

Abbá a feltevésből kiindulva, hogy a bibliai időkben a meleg Ághajlató Izraelben nem lehetett a szőlő levét hosszúra ideig - az őszi szüreteltől tavaszig, a hűvösökig - eltartani, természetesen vesznek, hogy a zsidók erjedt borral Ánnepelték a hűvösöt. Ez a feltevés azonban alaptalan. Az ősi világban a gyümölcslevet kÁlÁnbűző mádszerekkel gyakran hosszúra ideig erjedetlen Állapotban eltartották. Az egyik mádszerek az volt, hogy a levét forralással sziruppá koncentrálták. Hideg helyen tárolva, ez a koncentráltum nem erjedt meg, Ás vÁzzel egyszerűen felhÁgÁ-tva alkoholmentes "Ádes bor" lett belőle. Lásd William Patton, Bible Wines-Laws of Fermentation (Oklahoma City, OK; Sane Press, Áv nÁkÁ), 24-41. oldal; Ásd szintén C. A. Christoforides, "More on Unfermented Wine", Ministry, 1955. Április, 34. oldal; Lael O. Caesar, "The Meaning of Jajin in the Old Testament" (Kiadatlan bÁcsÁsdoktori tÁzis, Andrews University, 1986), 74-77. oldal; White: Jázus Álete, 560. oldal. A hűvösök bört mazsolÁbá is lehetett kÁszÁ-teni. (F. C. Gilbert, Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today [Nashville, TN; Southern Publ. Assn. 1972-es kiad.], 240-241. oldal).

8.

Á

Ebben a megvilágításban nem jelentéktelen, hogy Krisztus nem a szokásos szót használja a borra (görögül oinos), hanem azt mondja, hogy "ez a szőlőtőnek gyümölcse" (Mk 14:25). Míg az oinos jelentheti a bort erjedt és erjedetlen állapotban is, a szőlőtő gyümölcse a tiszta szőlőtőt jelenti. A szőlőtő Krisztus számára megfelelő jelképe, aki "őnmagát" "az igaz szőlőtőnek" nevezi (Jn 15:1).

9.

Á

Az élesztő is megerjesztheti a szőlőtőt. A rovarok által levegőbe kerülő élesztő spórák a szőlő hajtásának viaszos hártályjához tapadnak. Amikor a szőlőtösszezzük, a spórák belekeverednek a lébe. Szobahőmérsékleten az élesztősejtek gyorsan szaporodnak, és megerjesztik a bort (lásd Martin S. Peterson, Arnold H. Johnson szerk., Encyclopedia of Food Technology [Westport, C.: Avi Publishing Co., 1974], 2/61-69. oldal; i. m., Encyclopedia of Food Science [Westport, CT; Avi Publishing Co., 1978], 3/878. oldal).

10.

Â

R. Rice, Reign of God, 303. oldal

11.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/746. oldal

12.

Â

White: JÃ©zus Ã©lete, 564. oldal; vÃ©l. 568. oldal

13.

Â

M. L. Andreasen, "The Ordinances of the Lord's House", Ministry, 1947. január; 44., 46. oldal 14. V. J. White, Evangelism (Washington, D. C.; Review and Herald, 1946), 273. oldal

14.

Â

Lásd például Frank Holbrook, "For Members Only?" Ministry, 1987. február, 13. oldal

15.

Â

I. m.

16.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6/765. oldal

17.

Â

I. m.

18.

Â

White, Evangelism, 274. oldal, v. SDA Bible
Commentary, jav. kiad., 6/765 oldal

19.

Â

A Biblia nem határozza meg, hogy milyen gyakran kell
Ârvacsorát tartani (lásd 1Kor 11:25-26). Az adventisták több protestáns
egyház gyakorlatát követve, ÂvenkÂnt nÂgyszer gyakorolják ezt a szertartást.
â€žAz elsô adventisták azÂrt dÂntÂttek az Ârvacsora negyedÂvenkÂnti megtartása
mellett, mert Âgy ÂreztÂk, hogy e szolgálat gyakrabban valÂs gyakorlása a
szertartás formaivÂj vÂlÂsÂnak Âs komolysÂga elvesztÂsÂnek veszÂlyÂvel
fenyegetne." Ez a dÂntÂs a tÂl gyakran Âs tÂl ritkÂn - mint pl. egyszer egy
Âvben - valÂs megtartás kÂzÂtti kÂzbÂlsô megoldásnak bizonyult (W. E-Read,
â€žFrequency of the Lord's Supper", Ministry, 1955. Âprilis, 43. oldal).